

[Axel Kristensen.]

har haft Mod til at købe Ting hjem, som var nødvendige for at sætte Erhvervslivet i fuldt Sving og dermed skabe Muligheder for en Eksport, der kunde betale Importen. Hvis man havde undladt dette, er jeg sikker paa, at dansk Erhvervsliv var stagneret, saaledes at vi valutarisk havde staaet langt ringere i det.

Jeg har forgæves forsøgt at finde det i Rigsdagstidende, men for mig har det lydt, som om den højtærede Minister vilde antyde, at vi havde handlet letsindigt paa disse Omraader, og naar jeg har taget Ordet, er det for bestemt at protestere imod, at man ud af et Valutaforhold i en given Situation kan læse noget som helst om Letsindighed. Jeg vilde finde, at man handler uhyre letsindigt, hvis man ikke udnytter alle de Valutareserver, man har, til at fremskaffe Produktionsmidler og Raastoffer for at faa den højst mulige Produktion i dette Land.

Saa er jeg i øvrigt enig med Finansministeren i, at man skal have Balance, og at denne maa skaffes, ikke ved at man importerer færre Varer, for det vil blive færre vigtige Varer, men ved at man i dette Land forbruger mindre, derfor eksporterer mere og saaledes fremskaffer Balance. Men for at kunne gøre dette kræves det, at den danske Befolkning stiller sig bag Regeringen i dette Forhold, og her vil jeg paastaa, at Socialdemokratiet i sin Agitation har handlet letsindigt, fordi det ikke har lært Befolkningen, hvad Vilkaarene var. Naar man som Minister Gang paa Gang kunde modtage Deputationer, der udtalte, at med de Levnedsmiddelrationer, man havde i Danmark, og fordi man skulde spise Margarine i Stedet for Smør, blev man uarbejdsdygtig og kunde ikke tage Overarbejde eller præstere normalt Arbejde, naar det kunde komme saa vidt — hvad jeg virkelig har oplevet —, at en Dame kom i en Deputation fra en Fabrik eller en Institution og fortalte mig, at nu styrtede de snart om paa Gaden døde af Sult i Danmark, saa er vi naaet til en Mentalitet, som gør det umuligt at skabe Balance. Og for dette vil jeg vove at paalægge de Mennesker, der i særlig Grad har Arbejdernes Tillid, Ansvaret, for en saadan Mentalitet vilde ikke være mulig, hvis de havde sagt den fulde Sandhed om Stillingen.

Jeg vil gerne pege paa en Ting til, der viser dette. Vi staar nu over for en Løn-situation, en Overenskomstsituation, og jeg ønsker meget stærkt at paapege, at enhver Lønstigning, som kan baseres paa en forøget Produktion, efter min Mening er et

Gode, at jeg virkelig ønsker den højst mulige Realløn for den danske Arbejderklasse. Men naar man i Regeringspartiet har de Mænd, der er Vejledere for Arbejderne, og de nu gaar med til at rejse Lønkrav paa omkring 20—25 pCt. i en Periode, hvor enhver, der ved Besked om Tingene, ogsaa ved, at Industrien vil faa meget svært ved at eksistere med de nuværende Lønninger — jeg taler ikke om de Industrier, der producerer for Hjemmemarkedet, for de faar jo Dækning fra Prisdirektoratet, men om de Virksomheder, der skal eksportere Varer, det er f. Eks. en af Aarsagerne til, at vi har saa stor Gæld til Belgien —, naar de rejser saadanne Krav, der vil medføre, hvis de efterkommes, at Industrieksporten vil falde, at vor Evne til at købe Varer hjem vil falde, og at Lefefoden for den arbejdende Befolkning vil falde — hvorimod de vel vil faa Lov at regne med højere Tal og Priser —, saa har de Mennesker, der har megen Indflydelse, der virkelig kunde vejlede, handlet efter min Mening virkelig alvorlig letsindigt. For Balance skabes kun ved et mindre Forbrug og en Merproduktion. Naar f. Eks. den højtærede Minister Fru Fanny Jensen kunde lave en Valgagitation, som vi har set refereret, udelukkende paa, at det var forfærdeligt, at vi skulde spise Margarine i Stedet for Smør, at der var alt for faa Tekstilvarer, at der i det hele taget var for lidt Mad, en Agitation, der var bunduansvarlig, og Fruen umiddelbart derefter kan blive Minister, saa har de altsaa Ansvaret for denne Mentalitet. Og man fortsætter med ikke at turde sige den virkelige Sandhed om de økonomiske Vilkaar, nemlig at man ikke kan hæve Lefefoden for Befolkningen i Øjeblikket, men at den oven i Købet maa ned-sættes, for at man kan skabe Mulighed for for Alvor og varigt at hæve Lefefoden.

Inger Gautier Schmit: Der er ved denne Finanslovdebat fremført forskellige Spørgsmaal angaaende Trafikken i vort Land, og jeg vil gerne slutte mig til dem, der har udtalt Ønske om, at Statsbanernes Ledelse gør alt, hvad gøres kan, for at Forholdene, navnlig hvad angaar Rejser til Jylland, kan blive ordnet saa tilfredsstillende som muligt for det danske Folk. Vi har jo Lyntogene, som er elskede og meget benyttede, og jeg synes, at vi paa dette Omraade indtager en smuk Plads i Forhold til de øvrige Stater i Europa. Jeg vil dog gerne understrege, at det danske Folk, som jo er et stærkt rejsende Folk, ikke i det lange Løb, naar de skal over Store Bælt, kan være henvist fortrinnsvis til Lyntogene, og jeg vil gerne støtte en Udtalelse,